

Herudover fremsatte VS samtidig følgende 3 beslutningsforslag vedrørende handicappede og arbejdsmarkedet: *forslag til folketingsbeslutning om igangsættelse af en landsdækkende forsøgsordning vedrørende personlig assistence i forbindelse med erhvervsudøvelse til personer med handicap* (se B.II. nr. 6), *forslag til folketingsbeslutning om handicappedes dagpenget og efterløn* (se B.II. nr. 7) samt *forslag til folketingsbeslutning om handicappedes ret til fortrinsadgang til visse offentligt regulerede beskæftigelser* (se B.I.nr. 12).

Om baggrunden for forslagene anførtes bl.a. følgende i den fælles skriftlige fremsættelsestale til nærværende lovforslag og førstnævnte 10 beslutningsforslag:

»Det, jeg ønsker, er selv at være ansvarlig for mine døgtimer – kun derved kan jeg få den fulde tilfredshed med mit liv ... For det er friheden til selv at vælge sin livsform, det hele drejer sig om!« – skrevet af Kirsten Lykke Jensen, der fik ledegigt som 7-årig og i dag er kørestolsbruger, i bogen »Fugl uden Vinger«. »Regeringens målsætning i indsatsen over for personer med handicap er, at hver enkelt får en tilværelse så nær det normale som muligt.« – skrevet af socialministeren i november 1985 i hendes redegørelse til folketinget om forholdene for personer med handicap.

Tilsyneladende endnu et par bidrag til formuleringen af det, alle er enige om: målet for handicappolitikken. Men også kun tilsyneladende.

For det er netop ikke normalt, at den enkelte selv er ansvarlig for sine døgtimer, eller at den enkelte selv vælger sin livsform. Livet som arbejdsløs er som regel en følge af andres beslutninger, og de, der er i arbejde, er direkte frataget ansvaret for en del af døgnets timer gennem arbejdsgivernes nedskrevne ret til at lede og fordele arbejdet. Lige så lidt er det udtryk for valg af livsform at prøve at leve af bistandslovens fattighjælp uden ret til at tjene én eneste krone selv, uden at denne modregnes et hundrede procent i kontanthjælpen og med stærkt begrænsede muligheder for f.eks. at uddanne sig.«

...

»Vi sigter på at nærme os en opfyldelse af socialministerens mere begrænsede målsætning: at de handicappede skal have mulighed for at leve et liv på linie med andre, sådan som dette liv udfolder sig i dagens kapitalistiske Danmark.

Dette dagens Danmark må altså indrettes på en måde, så handicappede ikke tvinges til at konkurrere med ikke-handicappede på deres og normalsamfundets betingelser. Dette normalsamfund må tværtimod indrettes handicapventligt – og det vil i realiteten sige: menneskevenligt.

Handicappede skal ikke straffes økonomisk. Enhver merudgift, der følger af handicapet, skal der altså kompenseres et hundrede